

Mese

Elmesélem a mosolyod.

*Elmesélem, hogy milyen, amikor olvadni kezd az arcodról az éjszaka,
amikor a reggel apró könnycseppeket présel a szemed sarkába,
amikor a zsalugáteren átszűrődő fény megvilágítja ajkad függőágyát.*

*Elmesélem, hogy mi történt ezerkilencszáznyolcvanhat hatodik csüörtökén.
Fáradt égre születtem, akkortájt kezdett gyűlni a sötét felhők gyomrába préselt
madarak lelkesedése.*

*Elmesélem, hogy milyen volt, amikor még nem éltem.
Anyám el akarta hagyni apámat, ám elvesztette a saját apját,
ezért nem költözött haza Debrecenbe.*

*Aztán anyám ezerkilencszáznyolcvannégy hatodik csüörtökén elvetélt,
de egy év múlva újra kellett próbálkozni a családtámogatás miatt.*

*Elmesélem, hogy milyen volt, amikor két halál emlékeként mégis megérkeztem,
és velem együtt megérkezett a vágyott panellakás,
és megnyugodott a lakótelep legfeketebb családja,
és évtizedekig halogathattuk a kellemetlen válaszokat,
hogy közben még kellemetlenebb kérdéseket halmozzunk magunk köré.
Elmesélem, hogy milyen szorgalmasan halmozzunk most is.
Félbehagyott mondatok köszörűje irdalja a torkunkat,
súlyos levegőtömbök gyűlnek gyomrunk présögdrébe,
és gyűlik és szorít a puffadás,
és feszít az érdes nehezedés.*

Elmesélem a mosolyod.

*Elmesélem a közös pécsi sétákat. Az egyiket.
Sárgán szemerkél a kora esti eső, plakátok áznak, mint a mesében.
A plakátokon arcok, az arcok alatt mondatok, a mondatok végén felkiáltójelek.
Ilyen plakátok között szeretiünk egymásba 2019 elején.
Alattunk a hó másnapos ropogása, éppen jéggé változtatja az eső.
A lábnyomainkba hulló tollakra fagy vár, ránk pedig menekülés.
Azóta december lett, az eső havazást ígér.
Pécsen most kezdik el leszedni a plakátokat,
függönyt cserélnek a rémálmok.*

*A sötét felhőkbe kirajzolt madarak épp most feszítik szét az eget,
én pedig a lakótelepről már inkább az erdőbe menekülnék.
Közös pécsi sétáink óta megtanultam elaludni és felébredni,
mégsem enyésznek különbségeink, túlhalmozta őket három évtized álmatlansága.*

Elmesélem a mosolyod.

*Elmesélem a félelmemet: hogy milyen lenne, ha az elmúlt egy év
csupán egy verejtékes éjszaka őszinte emléke volna.
Bosszantó poénnal indítanék valami felejthető tüntetésen,
pár óra múlva a tinédzser-analógia szomorúságában innám a vodkát,
és a narcisztikus fiúról szóló történetek hallgatása közben
csak arra tudnék gondolni, hogy te leszel az első dolog,
amit 2019-ben nem bánok meg.
Milyen lenne lopva érintkezni, hánytatni a sikátorban,
majd háromnegyed óra bolyongás és két komolyabb kijózanodás után
egy heverőn folytatni a bizonytalan érintéseket.
Érinteni, biztatni, visszatartani, amit vissza kell,
aztán a hajnal tompa ragyogásával távozni,
hogy pár óra múlva kifejezéstelen tekintettel bámuljam az olvadó síneket.*

Elmesélem a mosolyod.

*Elmesélem, hogy mit szeretnék látni.
Estéknként álmos madarakat, reggelenként zöld lovakat.
Lenge nyári naplementét és ehező galambokat a főtéren.
Pirkadatkor a felrobbanó napot, ahogyan a kozmikus korom
feketére színezi a Mecsek összes levelét.
Látni szeretném, amikor a szikkadt levelek
a nyugati szél hangját és a távoli teafű illatát szűrik,
és az erdő mélyét, ahol
bögére rohadt filterként
búzlének az időtlenné száradt szarvasok.*

Elmesélem a mosolyod.

*A fáradtat, amikor elmélyülnek az arcodon a ráncok,
és a mélyedéseket feltelíti a víz.
A csillogót, amikor a láthatatlan fák közötti
függőágyon a felsőajkam fekszik, izzadásig melegíti a nap.
A kényszerűt, amely nem ér el a szemedig, nem szűkíti össze
a héjat, és nem terel páracseppet az üreg sarkába.
Mosolyod: az átlagos, a gyakori, a ritka.
az álmodó, a hajnali, az ébredő, a tiszta,
a meglepő, a megszokott
s az összes többi mosolyod:
a távozó, az érkező, a kába,*

az eleven, a teljes és az árva.
Az olvadó, az önfelelt, a komoly.
A nekem és a magadnak szánt mosoly.
A mosolyod, ha azt mondom: mesélek.
Ha azt mondom, hogy most szeretlek téged:
2019 decemberében.
A plakátokon ázó arcok szegyenében.
Az arcok alatti mondatok üresében.
A mondatvégi írásjelek hidegében.
Harmincéonyi álmatlanság emlékében.
A sötét felhők gyomrában, a rekkenésben.
A penészben, az áporodott poshadásban.
A terpeszkező madarak szárnyalásában.
A szétszakadó égben, amely beleroppan.
A sétában, az esőben, a mosolyodban.

Most szeretlek téged. 2019 utolsó csütörtökén,
a lakótelep legfeketébb családjának leggyengébb ígéreteként,
két halál emlékében. Nem ígérek harmadik halált,
és nem ígérek újabb életet sem, csupán azt,
hogy megpróbálok kevesebbet emlékezni
és kevesebbet halmozni:
kellemetlen kérdést
és kellemetlen választ,
és kevesebb kellemetlen mesét.
Őszintébben.